

Andrej Koerkov

LAATSTE LANDING

(korte geschiedenis van een inwendig orgaan)

In de koude lente van het vijfde jaar van de onafhankelijkheid keerde ik vanuit Duitsland terug naar huis. De oude Boeing van de Oekraïense luchtvaartmaatschappij – voorzien van gesjabloneerde Chinese karakters, die blijkbaar duidelijk moesten maken wat te doen bij een noodlanding – naderde met trillende duraluminium vleugels de betonnen landingsbaan van de internationale luchthaven Kyjiv Boryspil. Een mollige stewardess deelde douaneformulieren uit. Ik kreeg er ook een en grinnikte voor de zoveelste keer toen ik las dat je ‘aangifte diende te doen’ van het bedrag aan in te voeren nationale valuta.

Al gauw raakte ons vliegtuig het beton en snelde voort over de grond. Een toevallig onder de passagiers verzeild geraakte buitenlander begon aarzelend te klappen, maar hield daar meteen mee op toen hij de gespannen blikken in zijn richting opmerkte.

Een minuut of vijf nadat de motoren waren uitgezet kwam er een bus; de passagiers namen er haastig in plaats.

In de comfortabele wachtruimte voor de douanehal begon het te ruisen en te ritselen van de formulieren. De passagiers splitsten zich in twee rijen; gewoontegetrouw sloot ik me aan bij de linker. Die vorderde traag, maar ik had geen haast.

Uiteindelijk kwam ik bij de stralingscontrole; ze ‘liepen me na’ met een scanner en de in camouflagepak geklede functionaris knikte dat het in orde was. Daarna zou er nog een algemeen röntgenonderzoek volgen. De douane zocht naar drugskoeriers en het was me bekend dat in speciale zakjes verpakte opium vóór het passeren van de grens werd ingeslikt. Al snel stapte ik in de metalen cabine en drukte gehoorzaam mijn borst tegen een vierkant metalen frame. Ik hoorde het ratelende geluid van iets dat zich buiten mijn gezichtsveld bevond en voelde de rillingen over mijn rug lopen.

Nog een kwartiertje of zo,' dacht ik, 'dan ben ik hier weg'.

Eindelijk ging de deur van de cabine open en ik volgde de op de vloer geschilderde gele streep die de route aangaf.

'Paspoort?' vroeg de douanebeambte bij de bagagecontrole beleefd.

Met een glimlach toonde ik mijn sovjetrelict.

'Andrej Joerjevitsj?' las de douanier hardop en hij keek mij aan alsof ik met een knikje moest bevestigen dat hij het bij het rechte eind had. 'Heeft u maar één tas?' Ik knikte.

'Gaat u alstublieft door die deur daar!' Met een weidse armbeweging wees hij in de juiste richting. 'En neemt u de tas mee!'

Achter de elegante zwarte deuren kwam ik terecht in een soort lounge vol zacht, gestoffeerd meubilair. Er was niemand in de kamer. Ik ging in de dichtstbijzijnde fauteuil zitten.

Ik keek om me heen; in een hoek onder het plafond zag ik een zwarte videocamera. Ik was de rust zelve en dat verbaasde me, want waarom hadden ze me eigenlijk hierheen laten gaan?

Geruisloos ging de deur open. Er kwam een man van een jaar of vijfenveertig binnen, in een duur donkerblauw pak. Eerlijk gezegd pasten zijn knalrode das en alledaagse, nogal rode gezicht niet erg goed bij het pak. In zijn handen hield hij een röntgenfoto.

Hij kwam op me af en ging in de fauteuil naast me zitten.

'Andrej Joerjevitsj?' vroeg hij.

Ik knikte.

Hij keek me aan, bracht de foto op ooghoogte en tuurde er aandachtig naar.

'Bent u arts?' vroeg ik.

'Nee, maar ik heb wel een cursus röntgenologie moeten volgen...' antwoordde hij op schertsende toon. 'U heeft problemen met uw gezondheid...' en hij wees mij iets aan dat op de foto rood was omcirkeld.